

Εκταση: **5.555** τ. χλμ. Κάτοικοι: **278.000 (2011: 284.420)**

Ο νομός Λάρισας είναι ο μεγαλύτερος της Θεσσαλίας. Συνορεύει βόρεια με την Πιερία, την Κοζάνη και τα Γρεβενά, δυτικά με τα Τρίκαλα και την Καρδίτσα, νότια με τη Φθιώτιδα και ανατολικά με τη Μαγνησία.

Το έδαφός της είναι πεδινό κατά 44%, ορεινό κατά 30% και ημιορεινό κατά 26%. Χαμηλές λοφοσειρές χωρίζουν την πεδιάδα Λάρισας - Τυρνάβου από εκείνες των Φαρσάλων και της Καρδίτσας. Μέσω των Τεμπών η πεδιάδα της Λάρισας ενώνεται με τις πεδινές εκτάσεις που απλώνονται στις εκβολές του Πηνειού.

Τα παράλια του νομού βρέχονται από το Αιγαίο Πέλαγος. Εκεί το κλίμα είναι εύκρατο. Αλλά αυτό δεν επηρεάζει το εσωτερικό του νομού λόγω των ορεινών όγκων του Ολύμπου, της Όσσας και του Πηλίου. Στον κάμπο της Λάρισας τα καλοκαίρια είναι ζεστά και οι χειμώνες υγροί και ψυχροί. Στα ορεινά, το χειμώνα επικρατεί δριμύ ψύχος και τους θερινούς μήνες δροσιά.

Στα πεδινά καλλιεργούνται κυρίως μπαμπάκι, καπνά, σιτηρά. Η δενδροκομία περιλαμβάνει ελιές, συκιές, αμυγδαλιές, καρυδιές, καστανιές, λεμονιές, μηλιές. Η κτηνοτροφία ακμάζει στα ορεινά λιβάδια που βρίσκονται κυρίως στις επαρχίες Ελασσόνας και Τυρνάβου.

Η γενική απογραφή του 2001 έδειξε αύξηση του πληθυσμού της Λάρισας. Οι κάτοικοι της έφτασαν στους 277.973 από 270.612 που είχαν απογραφεί το 1991.

Βασική απασχόληση για τους κατοίκους είναι η γεωργία, η κτηνοτροφία, η βιομηχανία, το εμπόριο, οι υπηρεσίες. Τα δασωμένα βουνά, οι ολοκάθαρες εκτεταμένες αμμουδιές, τα ιστορικά μνημεία καθιστούν το νομό πρόσφορο και για τουρισμό. Χιονοδρομικό Κέντρο βρίσκεται στη θέση Βρυσούλες του Ολύμπου.

Ο νομός έχει πυκνό οδικό δίκτυο, που με κέντρο την πόλη της Λάρισας εξυπηρετεί τα

πεδινά και τα ορεινά χωριά. Είναι ένας από τους σπουδαιότερους συγκοινωνιακούς κόμβους της χώρας.

Η ιστορία του νομού Λάρισας

Οι άνθρωποι με τις πέτρες:

Οι όχθες του Πηνειού διαφύλαξαν ως τις μέρες μας απολεπίσματα και εργαλεία της εποχής πάνω από 100.000 χρόνια πριν (Μέση Παλαιολιθική). Λεπίδες και σχηματικές απόπειρες των ανθρώπων της απώτερης εποχής να «σμιλεύσουν» σε πέτρα το ανθρώπινο σώμα έχουν βρεθεί σε διαφόρων αιώνων στρώματα και αποδεικνύουν τη συνέχεια της ανθρώπινης παρουσίας από την Παλαιολιθική ως και τη Νεολιθική εποχή. Στα 1956, ο Vlad. Milojević ανέσκαψε τη Μαγούλα της Αργισσας (4,5 χλμ. από τη Λάρισα), όπου εντόπισε νεολιθικό οικισμό που πρέπει να δημιουργήθηκε ανάμεσα στα 7.000 και 6.000 χρόνια π.Χ.

Μαγούλες στη Θεσσαλία (Τούμπες στη Μακεδονία) ονομάζονται στενόμακρα και χαμηλά υψώματα καταμεσής σε πεδιάδες. Κατά κανόνα, έχουν σχηματιστεί από τη συσσώρευση των οργανικών υλικών, απορριμμάτων και λοιπών αποθέσεων παλαιότατων κατοίκων κι έχουν σκεπαστεί από χώμα που έφεραν εκεί οι άνεμοι. Το κατώτερο στρώμα της Μαγούλας (ή Τούμπας), αυτό που βρίσκεται στο ίδιο ύψος με την τριγύρω πεδιάδα, ονομάζεται «humus» και περιέχει μαύρη εύφορη γη που δημιουργήθηκε από την αποσύνθεση οργανικών (ζωικών και φυτικών ουσιών).

Η Μαγούλα της Αργισσας έχει μήκος περίπου 300 μ., πλάτος 200 μ. και ύψος γύρω στα οκτώ. Πάνω από το humus βρέθηκαν ίχνη της προκεραμικής περιόδου (εργαλεία λίθινα και οστέινα και άφθονα κόκαλα ζώων). Βρέθηκαν ακόμα, χαλίκια που είχαν διαρραγεί από φωτιά κι αυτό οδήγησε στο συμπέρασμα ότι οι προϊστορικοί κάτοικοι μπορούσαν να χρησιμοποιούν τη φωτιά, τουλάχιστο για ένα στοιχειώδες ψήσιμο του κρέατος.

Τα εργαλεία ανήκουν όλα στη μικρολιθική εποχή (έχουν πολύ μικρές διαστάσεις) και είναι κατασκευασμένα από οψιανό. Στην Ελλάδα, ο οψιανός προέρχεται πάντα από τη Μήλο, οπότε οι ειδικοί βρέθηκαν σε δίλημμα. Η ναυσιπλοΐα μάλλον ήταν άγνωστη εκείνες τις μακρινές εποχές. Εκφράστηκε η θεωρία ότι ο οψιανός είχε έρθει από τη Μικρά Ασία. Νεότερες έρευνες αποκάλυψαν ότι η Ελλάδα περιλαμβάνεται στην «πρώτη ζώνη διάδοσης» του νεολιθικού σταδίου που σημαίνει ότι εντάσσεται στον ευρύτερο μεσανατολικό χώρο. Οπότε, η άποψη ότι ο οψιανός ήλθε από τη Μικρά Ασία ενισχύθηκε.

Από τα ευρήματα, διαπιστώθηκε ότι οι νεολιθικοί κάτοικοι της Άργισσας καλλιεργούσαν τέσσερα με πέντε είδη σταριού, τρία με τέσσερα είδη κριθαριού και φακές. Η καταγωγή αυτών των ειδών σταριού και κριθαριού είναι μικρασιατική κι αυτό ενισχύει ακόμα περισσότερο τους δεσμούς του οικισμού με τη Μ. Ασία.

Από τα κόκαλα ζώων που βρέθηκαν, το 80 με 85% ανήκουν σε πρόβατα μικρασιατικής επίσης καταγωγής. Ένα 10% προέρχεται από γουρούνια και ένα 5% από βόδια. Βρέθηκαν και ελάχιστα οστά από ελάφια, χήνες και μικρά πουλιά κι αυτό οδήγησε στο συμπέρασμα ότι το κυνήγι είχε κατά πολύ περιοριστεί την εποχή εκείνη.

Η συνέχεια του «πολιτισμού της Άργισσας» εντοπίζεται στην Οτζάκι Μαγούλα, στα ΒΑ της Άργισσας κι όχι μακριά της. Κατοικήθηκε ανάμεσα στα 6.000 με 5.000 χρόνια π.Χ. κι έδωσε πήλινα αγγεία, ψημένα άριστα, γυαλισμένα με αλοιφή, σε χρώμα καφέ τα πολλά, αλλά με ποικιλία από λευκό ως καστανό και ιώδες (τεχνοτροπία που βαπτίστηκε rainbow pottery). Την ίδια εποχή αναπτύχθηκε ο «πολιτισμός του Σέσκλου (βλ. [**Πατριδογνωσία**] **«Ιστορία της Θεσσαλίας**

»): Τρία βήματα στη Νεολιθική εποχή) κι ακολούθησε αυτός του Διμηνίου.

Στη στροφή της Νεολιθικής προς την Χαλκή εποχή, ο κάμπος της Λάρισας πλημμύρισε από τους Πελασγούς. Στα ιστορικά χρόνια, ολόκληρη η περιοχή που περίπου ταυτίζεται με τον σημερινό νομό Λάρισας ονομάστηκε Πελασγιώτιδα (μαζί με τις Θεσσαλιώτιδα, Ιστιαιώτιδα και Φθιώτιδα απετέλεσαν την Θεσσαλική Τετράδα). Μετά, ήρθαν οι Λαπίθες.

Η γέννηση των Κενταύρων:

Η Κρέουσα ήταν κόρη του Ερεχθέα, γιου της Γης. Κατά μια εκδοχή, απέκτησε τον Ίωνα, γενάρχη των Ίωνων, από τον Απόλλωνα. Μετά παντρεύτηκε τον Ξούθο, γιο του Έλληνα, από τον οποίο απέκτησε και τον Αχαιό. Το όνομα αναφέρεται σε πολλούς μύθους (ακόμη και ως σύζυγος του Αινεία, οικιστή της Ρώμης). Κρέουσα λεγόταν και η κόρη του Ερεχθέα, με την οποία (ετεροχρονισμένα θα λέγαμε) ο Θησέας απέκτησε τη Στίλβη. Σύμφωνα με άλλο μύθο, η Κρέουσα ήταν νύμφη, την οποία ο Πηνειός ποταμός κατέκτησε στα φαράγγια της Πίνδου, με αποτέλεσμα να γεννηθούν τρία παιδιά, ένα από τα οποία ήταν η Στίλβη.

Όπως κι αν η Στίλβη προήλθε, ήταν όμορφη κοπέλα και γυάλισε του θεού Απόλλωνα. Από την ένωσή τους, γεννήθηκε ο Λαπίθης, επώνυμος ήρωας των Λαπιθών. Κατά έναν άλλον μύθο, από την ίδια ένωση γεννήθηκε και ο Κένταυρος, γενάρχης των Κενταύρων, οπότε Λαπίθης και Κένταυρος ήταν αδέρφια (αν και επικρατέστερη είναι άλλη εκδοχή, βλ. στη συνέχεια). Έτσι, οι Ίωνες, φορείς της ιωνικής διαλέκτου, και οι Λαπίθες, κύριοι φορείς της αιολικής, κοινό τους πρόγονο είχαν τον Απόλλωνα.

Οι Λαπίθες ήταν λαός που έδρασε στην Ανατολική Θεσσαλία κι από εκεί απλώθηκε και σε άλλα μέρη. Μια μακρινή απόγονος του Ετεοκλή (γιου του Οιδίποδα και πρόξενου της εκστρατείας των Επτά επί Θήβας) ήταν η Χρύσα. Από την ένωση της Χρύσας με τον θεό Άρη προέκυψε ο ήρωας Φλεγύας, επώνυμος του λαού των Φλεγύων. Γιος του ήταν ο Ιξίων, που βρέθηκε να βασιλεύει στους Λαπίθες.

Αν και βασιλιάς, ο Ιξίων αναγκάστηκε να υποσχεθεί μια σεβαστή προίκα στον Διονέα, προκειμένου να πάρει την κόρη του, την Δία. Από τον γάμο τους γεννήθηκε ο ήρωας Πειρίθους, για τον οποίο μιλήσαμε, όταν αναφερόμασταν στην Αθήνα του Θησέα αλλά και στη Θεσπρωτία.

Πλην όμως, ο πεθερός για προίκα άκουγε και προίκα δεν έβλεπε. Οι σχέσεις του με τον βασιλιά γαμπρό του εκτραχύνθηκαν κι ο Ιξίων έστησε παγίδα, με αποτέλεσμα ο Διονέας να βρει τραγικό θάνατο. Ο Ιξίων πλήρωσε το έγκλημά του με μύρια όσα δεινά, ώσπου να τον λυπηθεί ο Δίας και να τον φέρει ως το θεϊκό τραπέζι, στον Όλυμπο. Έχοντας πολύ καιρό να νιώσει όμορφα, ο καλεσμένος παραήπιε από το νέκταρ που του προσφερόταν και μέθυσε. Αδιστακτος καθώς ήταν, άρχισε να κάνει άσεμνες χειρονομίες στην Ήρα. Για να δει ως πού μπορεί να φτάσει η ξετσιπωσιά του, ο Δίας έδωσε τη μορφή της Ήρας σ' ένα σύννεφο (μια νεφέλη). Ο Ιξίων δεν δίστασε να κάνει έρωτα με τη νεφέλη. Πλήρωσε ακριβά την αποκοτιά

του: Ο Ερμής έδωσε με φίδια τον αγνώμονα φιλοξενούμενο πάνω σ' έναν φλεγόμενο τροχό (το «κύκλωμ' Ιξίονις», όπως το έλεγαν) που στριφογυρνούσε στον αέρα με τον δεσμώτη συνέχεια να επαναλαμβάνει πως «πρέπει να τιμούμε τους ευεργέτες μας».

Από την όλη ιστορία όμως γεννήθηκαν οι Κένταυροι, τέρατα που ήταν άλογα από τη μέση και κάτω και άνθρωποι από τη μέση και πάνω, ουσιαστικά ετεροθαλείς αδερφοί του Πειρίθου. Κατοίκησαν στο Πήλιο. Στο κεφάλαιο για τη Μαγνησία καταγράφονται οι περιπέτειές τους ως την εξόντωσή τους από τους Λαπίθες (κι από τον Ηρακλή, όσοι σώθηκαν από τον πρώτο αφανισμό τους).

Η πείνα του Ερυσίχθονα:

Ο Έλατος ήταν ηγεμόνας των Λαπιθών της Λάρισας κι απέκτησε δυο γιους (τους μετέπειτα Αργοναύτες Καινέα και Πολύφημο) και μια κόρη, τη Δωτία. Από αυτή, ο κάμπος ονομάστηκε Δώτιον πεδίο. Βασιλιάς στο Δώτιο ήταν ο Τρίοπας. Κάποια στιγμή, οι Θεσσαλοί τον έδωξαν εξαιτίας του γιου του, Ερυσίχθονα, κι έφυγε στη μικρασιατική παραλία της Καρίας όπου έκτισε την πόλη Τριόπιο. Εκεί, στα ιστορικά χρόνια, ιδρύθηκε ο ναός του Τριοπίου Απόλλωνα, ιερού κέντρου της Δωρικής Εξάπολης (βλ. [Πατριδογνωσία] «**Ιστορία των Δωδεκανήσων**»):
Με 42 πλοία στην Τροία).

Ο Ερυσίχθον χρειαζόταν μια μεγάλη αίθουσα για τα συμπόσιά του. Πήρε μαζί του δούλους και τράβηξε για το ιερό άλσος της Δήμητρας, όπου υπήρχαν καλά για το ξύλο τους δέντρα. Διάλεξε μια γερή λεύκα και διέταξε τους δούλους να την κόψουν. Η ηλικιωμένη ιέρεια της θεάς θέλησε να του θυμίσει ότι το άλσος ήταν ιερό. Ο Ερυσίχθον της είπε να μην ανακατεύεται. Η ιέρεια επέμενε και τότε ο Ερυσίχθον άρπαξε ένα τσεκούρι και την απείλησε ότι, αν δεν φύγει, θα τη σκοτώσει. Με τρόπο είδε ότι η ιέρεια άλλαξε μορφή. Ήταν η ίδια η θεά Δήμητρα, πελώρια ως τον ουρανό κι απειλητική. Οι δούλοι το έβαλαν στα πόδια. Η θεά στράφηκε στον ασεβή και του είπε:

«Χτίσε, σκύλε, την αίθουσα συμποσίων που θέλεις, γιατί θα χρειαστεί να τρως πολύ συχνά εκεί μέσα: Συνέχεια θα πεινάς και ποτέ δεν θα χορταίνεις».

Από εκείνη τη στιγμή, μια ακατάπαυστη πείνα τον βασάνιζε. Τα μαγειρεία του παλατιού δούλευαν σε ολοήμερη βάση αλλά δεν μπορούσαν να τον προλάβουν. Καταβρόχθιζε ό,τι έβρισκε μπροστά του και πάλι πεινούσε. Και συνεχώς αδυνάτιζε. Τα μεγάλα κοπάδια του βασιλιά πατέρα του αφανίστηκαν: πρόβατα, γίδια σφάζονταν και ψήνονταν για να φάει ο Ερυσίχθων. Μετά, άρχισαν να σφάζουν για χάρη του τα μουλάρια κι έπειτα τις γάτες. Τον είπαν Αίθωνα (από το ρήμα αίθω που σημαίνει καίω), επειδή είχε κυριολεκτικά κάψει την πατρική περιουσία. Στο τέλος τον είδαν να ζητιανεύει στους δρόμους.

Η αφοσίωση της Μήστρας:

Η κόρη του η Μήστρα ήταν αυτή που του παραστάθηκε. Είχε την ικανότητα να παίρνει όποια μορφή ζώου ήθελε. Το πρωί, γινόταν πότε κριάρι πότε πρόβατο πότε κατσίκα. Ο πατέρας της την έσερνε στην αγορά, την πουλούσε και με τα λεφτά που εισέπραττε, αγόραζε τροφή. Τη νύχτα, η Μήστρα ξανάπαιρνε την ανθρώπινη μορφή της, λυνόταν και γύριζε στο σπίτι της. Ο αγοραστής νόμιζε ότι είχε χάσει το ζώο που του πούλησαν. Πολύ περισσότερο που, το επόμενο πρωί, ο Ερυσίχθων εμφανιζόταν στην αγορά με διαφορετικό ζωντανό.

Τον καιρό που συνέβαιναν όλα αυτά, στην Κόρινθο βασιλευε ο Σίσυφος. Κατά κάποιον τρόπο, έμαθε τις κομπίνες του Ερυσίχθωνα με την κόρη του και σκέφτηκε να την αποκτήσει και να εκμεταλλευτεί τις ικανότητές της για να αυξήσει ακόμα περισσότερο τα πλούτη του. Επισκέφτηκε τον πάντα πεινασμένο άρχοντα του θεσσαλικού κάμπου και του έταξε κοπάδια ζώα, αν του έδινε τη Μήστρα, τάχα σύζυγο του γιου του, Γλαύκου. Ο Ερυσίχθων δέχτηκε καθώς ήξερε την αφοσίωση της κόρης του σ' αυτόν.

Ήρθαν τα αμέτρητα κοπάδια, έφυγε στην Κόρινθο η Μήστρα. Ο Σίσυφος της ζήτησε να πάρει τη μορφή ζώου, να πάει να την πουλήσει, όπως έκανε με τον πατέρα της. Η Μήστρα πειθάρχησε. Ο Σίσυφος την έσυρε στην αγορά και την πούλησε. Τη νύχτα, η κόρη πήρε πάλι την ανθρώπινη μορφή της, λύθηκε κι έφυγε. Εκείνο που ο Σίσυφος δεν είχε προβλέψει ήταν ότι η Μήστρα δεν θα ξαναγύριζε σ' αυτόν. Έφυγε στο πατρικό της σπίτι.

Βαρέθηκε να την περιμένει ο Σίσυφος και πήγε στο παλάτι του Ερυσίχθωνα. Η Μήστρα, φυσικά, ήταν εκεί. Ο Σίσυφος τη ζήτησε πίσω. Ο Ερυσίχθων αρνήθηκε: Του την είχε δώσει για νύφη, όχι για εμπόρευμα. Σ' αυτή την περίπτωση, ο Σίσυφος ζήτησε τα κοπάδια του πίσω. Και πάλι αρνήθηκε ο Ερυσίχθων: Είχε τηρήσει τη συμφωνία. Ο Σίσυφος ήταν που παρασπόνδησε. Ξέσπασε καβγάς. Τελικά, ζήτησαν από την ίδια τη Μήστρα να κρίνει την υπόθεση. Η απόφασή της ήταν καταπέλτης:

«Αν κάποιος ζητά πίσω αυτά που έδωσε για να αγοράσει κάτι, πρέπει να χάσει και ό,τι έδωσε και ό,τι πήρε».

Ο Σίσυφος πειθάρχησε με τη σκέψη πως, αν πάρει τη Μήστρα, θα αναπληρώσει τα χαμένα. Πρότεινε στον Ερυσίχθωνα να του δώσει νέα κοπάδια με αντάλλαγμα την κόρη του. Πάνω όμως που πήγαιναν να τα συμφωνήσουν, ο θεός Ποσειδών άρπαξε την κοπέλα και την πήγε στην Κω: Εκτελούσε εντολή του αδελφού του, Δία, που είχε καταραστεί τον Σίσυφο να μην αποκτήσει απογόνους από τον γιο του. Κι αυτό, επειδή ο βασιλιάς της Κορίνθου μαρτύρησε στον ποταμό Ασωπό ότι ο Δίας είχε αρπάξει την κόρη του, Αίγινα.

Στην Κω, ο Ποσειδώνας θέλησε να επωφεληθεί προσωπικά και ρίχτηκε στη Μήστρα. Εκείνη πάσχισε να ξεφύγει αλλάζοντας συνεχώς μορφές. Πλην όμως, στον Ποσειδώνα αυτά δεν πενούσαν. Ο θεός την κρατούσε σφικτά ώσπου η Μήστρα παράτησε τον μάταιο αγώνα. Από την ένωσή τους, γεννήθηκε ο Ευρύπυλος, αν και, σύμφωνα με άλλη εκδοχή, ο μετέπειτα βασιλιάς του νησιού ήταν γιος της Αστυπάλαιας (βλ. [Πατριδογνωσία] **Δωδεκάνησα** : Ιστορία της Αστυπάλαιας). Μετά τη γέννα, η Μήστρα το έσκασε από την Κω και γύρισε στον πατέρα της.

Οι Λαπίθες και οι Δωριείς:

Ο βασιλιάς των Λαπιθών, Αργοναύτης Καινέας, ήταν γιος του Έλατου κι αδελφός της Δωτίας, από την οποία πήρε το όνομά του το Δώτιο πεδίο. Τον διαδέχτηκε ο γιος του, Κόρωνος. Από τα μέρη του πέρασε κάποτε ο Ηρακλής και ο Κόρωνος τον φιλοξένησε. Έσφαξε προς τιμή του δυο βόδια, από τα οποία ο ημίθεος έφαγε το ένα μόνος του. Η εποχή

αυτή έμοιαζε πολύ μακρινή, όταν ο Κόρωνος και οι Λαπίθες του διαφώνησαν με τον γειτονικό βασιλιά, Αιγίμιο, για τα κοινά τους σύνορα.

Ο Αιγίμιος ήταν γιος του Δώρου, εγγονός του Έλληνα, δισέγγονος του Δευκαλίωνα, μυθικός γενάρχης και νομοθέτης των Δωριέων και πρώτος βασιλιάς τους. Το βασίλειο βρισκόταν στα όρια της αρχαίας Ιστιαιώτιδας, στην περιοχή του σημερινού νομού Τρικάλων.

Η διαμάχη οδήγησε σε εχθροπραξίες με τους Λαπίθες να εισβάλουν στο βασίλειο του Αιγίμιου και σιγά σιγά να κατακτούν εδάφη. Μάταια οι Δωριείς του Αιγίμιου προσπαθούσαν να τους αποκρούσουν. Οι Λαπίθες επεκτεινόταν συνεχώς. Ο Αιγίμιος κατέφυγε στον Ηρακλή και του ζήτησε να βάλει ένα χεράκι να διώξουν τους εισβολείς. Ως αμοιβή, πρότεινε να του χαρίσει το ένα τρίτο από το βασίλειό του.

Ο Ηρακλής δέχτηκε, πήρε τους Αρκάδες κι έφτασε στη Θεσσαλία. Οι ενωμένοι στρατοί του Ηρακλή και του Αιγίμιου νίκησαν τους Λαπίθες και, στη μάχη, ο ημίθεος σκότωσε τον παλιό οικοδεσπότη του, Κόρωνο. Οι υπόλοιποι Λαπίθες επέστρεψαν στον θεσσαλικό κάμπο, ως υποτελείς πια των Δωριέων.

Ο Αιγίμιος πρόσφερε το ένα τρίτο από το βασίλειό του στον Ηρακλή, φυλάγοντας τα άλλα δυο τρίτα για τα παιδιά του, Δύμαντα και Πάμφυλο. Ο Ηρακλής αρνήθηκε να πάρει το μερίδιό του αλλά του ζήτησε να το φυλάξει ώσπου να το ζητήσουν οι απόγονοί του. Επρόκειτο να είναι ο Ύλλος, γιος του Ηρακλή, τον οποίο ο Αιγίμιος υιοθέτησε. Έτσι, οι Δωριείς βρέθηκαν να είναι χωρισμένοι σε τρεις φυλές, ανάλογα με της κάθε μιας τον γενάρχη: Δυμάνες, Πάμφυλοι και Υλλείς.

Χάρη στη διαμάχη με τους Λαπίθες, ο Αχαιός Ηρακλής βρέθηκε ήρωας και πρόγονος των Δωριέων.

Οι Λαπίθες στην Τροία:

Ο Πολυποίτης ήταν γιος του Πειρίθου και της Ιπποδάμειας. Έγινε βασιλιάς των Λαπιθών και έσπευσε στη Σπάρτη, μνηστήρας της Ωραίας Ελένης. Αναγκαστικά, μετείχε στην εκστρατεία εναντίον της Τροίας. Ο Λεοντέας ήταν γιος του Κόρωνου κι αυτός ένας από τους μνηστήρες της Ωραίας Ελένης. Κι αυτός βρέθηκε να μετέχει στην εκστρατεία στην Τροία. Με όλα αυτά, οι Λαπίθες της Λάρισας συνεισέφεραν σαράντα από τα 280 θεσσαλικά πλοία που μετείχαν στον Τρωικό πόλεμο.

Μετά την άλωση της Τροίας, Πολυποίτης και Λεοντέας πήγαν και έκτισαν την πόλη Ασπενδο, στην όχθη του Ευρυμέδοντα ποταμού, στην Παμφυλία της Μ. Ασίας. Η εξήγηση μπορεί να βρίσκεται στο γεγονός ότι, μετά τα Τρωικά, οι Μάγνητες και οι Θεσσαλοί πλημμύρισαν τη Θεσσαλία και υπέταξαν κάθε εκεί παλαιότερο λαό.

Η ιστορική συνέχεια στην περιοχή έχει συνδεθεί με τις τύχες της πόλης της Λάρισας.

(Έθνος της Κυριακής, 2001 – 2002) (τελευταία επεξεργασία, 9.4.2010)